

volna ennek a nyomorult világnak, de rendesen elszúrta. Így most iskolán kívül nem mehet sehova, Szolnokra meg aztán pláne, az anyja is megmondta, hogy az iskola jó híre le van szarva! A Jász Misu szülei meg valami munkát kaptak Lengyelországban. És bár úgy volt, hogy egyelőre csak a mérnök faterja megy ki, ők meg majd augusztus végén utána, az anyja végül meggondolta magát, és még év végéig se maradnak. A Misu különengedéllyel már április végére meg is írta előrehozva az év végi témazárókat. A Töttösről meg kiderült, hogy a rohadéknak tényleg betörött az orra.

Kucska csak majszol-majszol, én meg várom, hogy végre elinduljon a szolnoki vonat. Irány a nagyváros! Hello, kis Olga! Hello, Szerjosa!

Tiszatáj, 2012/3.

Fenyvesi Ottó

TELE VAN A MEMÓRIA

Ilia Mihályinak

Árad a Tisza.
Tele van a büszke Kárpátok,
a Tátra, a máramarosi havasok vizével.
Tele van Bodroggal, Hernáddal, Zagyvával.
Szamossal, Körössel, Marossal.
Tele van mesékkel, anekdotákkal.
Pátosszal, lírával, virággal.
Tele van búval, jambussal,
Arannyal, ezüsttel. Petőfivel.
Voltak itt avarok, ujgurok, baskírok,
oláhok, rutének, szlávok.
VOLT! Boldog hazának dicső múltja.
Árad a Tisza. Viszi magával
Ugocsa és Bereg szőke kincseit.

Árad a Tisza.
Perzseli napsugár, haragos vizében
csillog vagy százezer karát.
Lomhán nyeldesi a jó magyar földeket.
Tele van a memória, tele a Tisza.
Tele van humusszal, pusztával,
betyárral, paripákkal.
Telítve megszakításokkal, töredékekkel.
A lemez helyrehozhatatlanul megsérült.
A szövegállomány összevissza kaszabolva.
Szilánkosra törtek a mondatok, a szavak.
Nem kapcsolódnak egymásba.
Akadozik a történet, a jó narratíva.
Az idő keresztül-kasul. Előre-hátra.
Bizonyos részek folyton ismétlődnek,
máskor meg előreszalad a fonál.
Az idő egy része kiesik, mintha már

nem is volna jelentősége.
 A szálak folyton megszakadnak,
 aztán folytatódnak, szerteágaznak.
 Ha valami lezárul, befejeződik,
 utólag kiegészül. Meg lehet magyarázni,
 ki lehet bővíteni.
 Örvények, fodrok. Üresjáratok,
 homályos részletek tömkelege.
 Tekintet nélkül a Tiszára és az események
 valóságos és örök érvényű lefolyására.

Le kellene nullázni.
 Újra kellene telepíteni a rendszert,
 ki kellene törölni végérvényesen a memóriát.
 A sok-sok részletet, töredéket, torzót, kacatot.
 Újra kellene telepíteni az életet, valami
 új és értelmes programot kellene adni neki.

Árad a Tisza.
 Tele van a memória. Itt a tavasz.
 Hányadika is van ma? Tizenhányadika?
 A hátamon a hideg szaladgál.
 Mahavishnu, Figaro. John Player Special.
 Vízállás és pontos időjelzés.
 Tanjug, MTI, Reuters.
 Megérkezett, lezuhant, elrabolták,
 felrobbantották, kivégezték.
 Izrael, Palesztina. Vörös Brigádok.
 Megtámadták, megbeszélték, eltemették.
 Kivették a vakbelét, meghalt tüdőgyulladásban.
 Teng Xiao-ping Hongkongba látogatott.
 Valaki kiesett az ablakon.
 Nyolc nap múlva meggyógyul.
 Második Erzsébet, Sex Pistols.
 Brezsnyev és Jimmy Carter – elmentek vadászni.
 New York City, felmászott a szabadságszoborra.
 Megfulladt a Balatonban.
 Sakk-matt, Tanganyika, Rhodesia.

Hová tűnt Bobby Fischer?
 Lacika elment az idegenlégióba.
 Gibraltár, Szahara, Lánchíd, Niki Lauda.
 A pingpongban nincsen henc.
 Győzött a Ferencváros. Továbbjutott a Vojvodina.
 Gólszegény rangadó. Itt a tavasz, itt van újra.
 Péntek esti futótűz. Öt napig kosava.
 Gurul egy aszpirin. Műsorváltozás:
 közkívánatra egy doboz Szandokán.
 Sok-sok zene és szebbnél szebb nimfák.
 An der schönen blauen Donau.
 Hatott-e Pilinszky a jugoszláviai magyar irodalomra?
 Egy tangó örvénye, vadul a szemedbe.
 Mindenhol jó, de legjobb Párizsban.

Tele van a memória. Tiszával, vízzel.
 Higanyval. Szókékkal, barnákkal.
 Fokozódik a globális felmelegedés.
 Elúszik Velence. Csak semmi szemrehányás.
 A Lenin körúton időnként villamos.
 Good Old Sixties. Isten hozta Önöket!
 Nyolc és fél óra Fellini,
 csak semmi logika.
 Travolta bajuszt növesztett,
 Josip Broz körszakállt. Valami programhiba.
 Sorjáznak hiábavaló, komoly mondatok.
 A hátsó ülésen két orosz dorombol.
 A Transzszibériai expressz elindult.
 A gulág felett időnként bealkonyul.
 Jó estét, szerelem! Thumbelina, te drága!
 Egy lábnyom könnyű alakja.
 A folyam habja kifut a partra.
 Időnként tavasz, időnként memória,
 a világ néha túlcsondul.

Szégyenlősen hallgat a Tisza.
 A parton áll majd egy ember. Tápéi.
 Kezében könyv, s a vizet kémleli,
 a nagy fergeteget fürkészi,
 a ficánkoló aranyhalakat,
 a dolgok kusza szövevényét,
 a rejtező lét titkait.
 Szép, okos szóval differenciál,
 világot értelmez, sebességet vált.
 És nem szabad feledni. Semmit, soha.
 A világra árasztott derűt, az évek
 keserves, apró gondú munkáját,
 a sok filológiai utalást,
 a tintalelkű, bús írókat.
 A más mezőkre vágyakozókat.

Időnként tavasz. Időnként kosava.
 Szél hajlította fűszál.
 Szájbőgő, trampli idő.
 A Tisza-parton vajon mit kerestem?
 Egyik éjszaka megtaláltam.
 DT elvezetett a rogyadozó víztoronyhoz,
 ahonnan látni véltem a határt,
 az egykori szögesdrótokat, a bácskai
 templomok tornyát, a kanyargó Tiszát.
 Hallani véltem a méla szláv dudát,
 új idők jeges fuvallatát,
 a gépzongorára és láncfűrészre írt etűdöket.
 Sérült emlékeket, egy szívlapát által görgetve.
 A líra nem logika. Nohát!
 Aranykori hordalék, özönvíz.
 Árad a Tisza.

Időként nyár, időként szerelem.
 Ismertem egy lányt.
 Egy, a Tiszából jött feketebarna leányzót.
 A távolban Tom Waits muzsikált,
 egy sárga taxiban született.
 Fölfejthetetlen fonadék,

rekonstruálhatatlan szenvedély.
 Az új program telepítve.
 Búsan merengő komondor,
 hogy fut az árnyékom
 a hártlyavékony mából.

Időnként tél.
 Néha zúzmara, hajnalban köd.
 Frontátvonulás és szél cibálta fehérnemű.
 Megsebzett dokumentumok.
 Nem tudnak véget érni.
 Időnként majd programhiba.
 Lokális és talaj menti metaforák
 kuporognak a költészet kapujában.
 Jó éjszakát, világ!
 Árad a Tisza.
 Tele van a memória.

Vár, 2012/1.